

РЕШЕНИЕ

№ 3468

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10292** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 195б от Закона за водите (ЗВ), вр. чл. 166 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], подадена чрез юрисконсулт А. П., против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №57/17.05.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“, с който на основание чл. 195б, ал.1 и ал.21 вр. чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за водовземане по Разрешително № 1660/30.07.2003 г., изменение и продължение с №1660/19.02.2007 г., с нов №31120044, издадени от Директора на БД ИБР, за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2017 г., в размер: 225,18 лв.- главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 56,59 лв. В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ е издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъобразяване с материалноправните разпоредби. Поддържа се че същият е издаден при неспазване на изискването за форма, тъй като в нарушение на чл.59 АПК не е мотивиран.. Сочи се също така, че проверките на контролните органи не са обективно извършени, тъй като няма данни да са засечени водомерите за установяване на реално изразходваното количество водни маси и следователно няма как да бъде установено действително пропуснатото количество вода за напояване. По тези съображения се иска отмяна на оспорения АУПДВ. Претендира се просъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, Директора на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалните си

представители в съдебно заседание и в представени писмени бележки оспорва жалбата, като излага подробни съображения за законосъобразност на оспорения АУПДВ. Не се претендира присъждането на деловодни разноски.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка. По искане на оспорващото дружество е назначена ССЧЕ, заключението по която е прието по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

[фирма] е титуляр на Разрешително за водоползване №1660/30.07.2003 г., продължено с на Разрешително за водоползване №1660/19.02.2007 г., продължено с Решение №РР-1519/14.06.2012 г., издадено от Директора на БД ИБР до 30.07.2022 г., с нов №31120044. Разрешителното е за водовземане от повърхностен воден обект – река М., в землището на [населено място], кв. Л., кв. Д., с Б. река и [населено място] с цел на водоползването – напояване, с лимит на ползваната вода до 0,9 млн. куб.м./годишно, с разрешен режи на водовземането: през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври, с краен срок на действието му до 20.02.2022 г.

На 30.01.2017 г. оспорващото дружество е подало декларация по чл.194б ЗВ, с която е декларирано, че за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г. дължимата сума по разрешителното е в размер на 46,20 лева за иззето количество вода 46202 куб. м. На 31.01.2018 г. е подадена декларация по чл.194б ЗВ за 2017 г., в която е декларирано отнетото количество вода през периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. 12820 куб.м.

При извършени проверки на 27.03.2018 г. и на 29.08.2018 г., резултатите от които са обективирани съответно в Констативен протокол №ПВЗ-014/27.03.2018 г. и в Констативен протокол №ПВЗ-216/29.08.2018 г., са установени некоректно попълнени от жалбоподателя данни в декларациите за посочените периоди. Констатирано е, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водовземане за периодите 01.01.2016 в размер на 215 лева и за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г. в размер на 88 лева.

С писмо изх. № ПО-02-199/21.03.2019 г., връчено на 28.03.2019 г., дружеството е поканено доброволно, в 14-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по Разрешително за водоползване №1660/30.07.2003 г., продължено с на Разрешително за водоползване № 660/19.02.2007 г., продължено с Решение №РР-1519/14.06.2012 г., издадено от Директора на БД ИБР до 30.07.2022 г., с нов №31120044, за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г., главница в размер на 215 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава и за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., главница в размер на 88,92 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 14-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимите такси за водовземане за 2016 г. и за 2017 г.

С писмо изх. № ПО-02-199(1)/02.04.2019 г., връчено на жалбоподателя, същият е уведомен за започване на административно производство за издаване на АУПДВ.

Производството е приключило с издаване на оспорвания АУПДВ №№57/17.05.2019 г., с който за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2017 г., е установено по основание и размер задължение в размер: 225,18 лв.- главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 56,59 лв. Същият е изпратен на дружеството с писмо от

29.05.2019 г.

За изясняване спора от фактическа страна е приета по делото ССчЕ, неоспорена от страните, която съдът кредитира като обективна и компетентна и от която се установява, че размерът на дължимите суми за посочените периоди съответства на тези, отразени в процесния АУПДВ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят му; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативни протоколи от извършени проверки, покана до лицето за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2016 г. и за 2017 г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на издателя му. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като са съставени констативни протоколи и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. В конкретният случай жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства да е извършил дължимите плащания на таксата за водоползване за процесните периоди, а и вещото лице е категорично в заключението си, че размерът на дължимите суми за посочените периоди съответства на тези, отразени в процесния АУПДВ. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че е налице констативен протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението, както и покана до лицето за доброволно изпълнение.

Съгласно чл. 194б ЗВ, в редакцията към датата на възникване на задължението, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194, ал.6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация Директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл.194б, ал.3 ЗВ. При съответствие на информацията по ал.1 с условията по ал. 3 Директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Ако при проверката по ал.3 се установи несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, Директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и определяне размера на дължимата такса.

Съгласно чл. 15, ал.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС 177/ 24.06.2011 г, отменена но относима към процесния период (Тарифата) таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

В случая декларациите са подадени. Ответникът е извършил проверка по декларациите в съответствие с чл.194б, ал.3 ЗВ, като е установил некоректно попълнени от жалбоподателя данни в тях. Факта на несъответствието не е оспорен по същество, а и не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси за периодите 01.01.2016 г - 31.12.2016 г. и 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г. Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Таксата за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай, се определя на базата на отнетия обем вода (чл.194, ал.2 ЗВ в приложимата редакция). Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая за 2016 г. е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №177/2011 г. (отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017 г.), а за 2017 г. - Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383829.12.2016 г., в сила от 01.01.2017 г. Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.6, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011 г. Срокът, в който титулярът на разрешителното е длъжен да внесе по посочените в чл.195а сметки таксата, е регламентиран нормативно, независимо от това, че към този момент не е в закона, а в тарифата, издадена на основание, посочено в закона /чл. 194, ал. 6 ЗВ/. Няма спор и, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водоползване за процесния период. Според §9 от ПЗР на Закона за водите, когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на такси, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или

преоформяне на разрешителното му. В случая задължението за заплащане на такси произтича от налично разрешително. На основание чл.195б, ал.1 от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал.1 ЗВ такси, се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл.195б, ал.1 от ЗВ директорът на Б. дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в констативните протоколи, приложени към прापиската, относно размера на ползвания годишен воден обем и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоползване за 2016 и за 2017 г., за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в срока по чл.15, ал.1 от Тарифата за таксите от 2011 г. ССЧЕ дава заключение, че при извършена проверка не се установява разлика в установеното по АУПДВ и документи, установяващи размера на вземането за всяка от двете години. В хода на настоящото производство жалбоподателят е имал възможност, но не е възразил срещу установените разлики между декларираното и констатациите обективирани в констативния протокол, поради което и незапознаването му с констативния протокол по никакъв начин не е нарушило правото му на защита и не е съществено процесуално нарушение, противно на изложеното в жалбата. Задължението на титуляра за заплащане на такси произтича от осъществяването на водовземане. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически изетите водни количества, а не на тези които жалбоподателят е декларира. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона за водите, цитираните по-горе Тарифи, и заключението на вещото лице, настоящият съдебен състав счита за правилен механизма на изчисляване на таксите за водовземане за двата периода в процесния акт за установяване на държавно вземане. Те са изчислени по действащите тарифи за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. . В случая се установи, че сборът от задълженията на дружеството за 2016 г. и за 2017 г. е по-голям от установеното в процесния АУПДВ, с твърдение на ответника, че се касае до фактическа грешка. Същата обаче не може и не следва да бъде отстранена в настоящото производство, каквото искане не е и направено. Поради това сумата, която е посочена в акта за установяване на публично държавно вземане за процесния период е действително дължима. Вземанията са дължими, тъй като не са заплатени от жалбоподателя при дадената му възможност за доброволно изпълнение. Съгласно чл.195в, ал.1 ЗВ, вр. чл.175, ал.1 ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл.146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не следва да му се присъждат разноски.

Ответникът не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд
София – град, Второ отделение, 52-ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №57/17.05.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция „И. район“

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: